

AİDİYET

Kader Dede

- Bir varoluş biçimidir aidiyet ve kendi varoluşumuza aidiz öncelikle. Bir oluşa, bir zaman dilimine, bir mekâna, bir kültüre, insana, bir duyguya ait olmak... Her durumda güven verir aidiyet, hayata oradan bakabileceğin bir sabite olduğu için...

Aidiyetler başlar, sürer, onunla devam eder hayat. Önce hayata aitsindir, insana, insanlığa ve sonra bir inanca ait olursun, bir topluma, bir düşünceye, bir hayata. Ölüm gelir sonra, oraya ait olursun bu kez. Hayat da ölüm de sever seni. Sevmese alır mı içine, sevmese kabul eder mi?

Aidiyet paylaşmaktır bir bakıma da. Ait olan ile ait olunanın bir noktada birleştiği, bir olduğu... Aidiyet güçlenmek, kuvvetlenmek, eksiklerini tamamlayarak mükemmele yaklaşmaktır bu manasıyla. Ait olmak ile malik olmak birbirine karışır burada. Sahip olmak sahip olduğuna ait olmak; ait olmak, ait olduğuna sahip olmak ve bu güzeldir. Bu dünyaya aitsin ve bu dünya senindir. Bu mekâna aitsin ve bu mekân senindir. Bu zamana aitsin ve bu zaman senindir. Aidiyetle anlam kazanıyor bütün hayatlar. Ait olmanın içindeki güven hissi tam da burada ortaya çıkıyor.

Aidiyetin ayakları toprağa gömülüdür. Köktür, sağlamdır; yıkılmaz, devrilmez, hiçbir depremi kabul etmez. Güçtür, tutkulu sahiplenışıdir toprağın. Kökler kendini toprağa bırakmış, toprak ana sarmış sarmalamış; sarsılmaz kılmış. İçten içe çürüse de orada, dallarına konmuşlara yuva oluşu dikleştirmiş gövdesini; taşımış çizgilerinde yüzyılların izlerini.

Aidiyete ilk başkaldırı kanatlandığında yuvasından uçan her kuşun, gölgesinde dinlenip yoluna devam eden bir çocuğun, kendi

çocukluğunun peşinden gitmek isteyen, katılmak isteyen ona fakat gövdenin mağrur duruşuna aykırı, eğilebildiği yer ile sınırlandırılan dallar tarafından gelmiş. Göğe uzanmaya çalışmış; dokunamamış... İşte, şurada görünen deniz değil mi? Eğilmiş, eğilmiş fakat ulaşamamış... Mavi daima ulaşılmaz kalmış. Çabalamış, gövdenin gücü ile mücadelesi eğilmekten öte kırılma ile son bulana dek çabalamış... Kırılmış; kırılmışlık maviye hayran dallara hiç yakışmamış. Kendine eğilirken köküne, ait olduğuna, toprağa eğilirken acele etti heyhat, dallardan bazısı, kırılıverdi işte. Aidiyet de aciliyet kabul etmez. Aidiyet de tutku ister, güç ister, sabır ister.

Kara bulutlar çöktüğünde aidiyetin üzerine kökler besleneceğini bilir, gövde güçleneceğini... Ürkmüş dalları boyun eğmiş damlalara; kaçıştan uzaklaşırçasına... Derken canlılığın keşfi dokunmuş kollarına, kahverengi üzerine açan minik beyaz tohumlara ve ipeksi bu yeşil yapraklara... Kök yapraklardan habersiz, uzak; gövde, gücü ile baş başa.

Kökler, en derine işler gibi sarılır toprağa –yüce sahibine- sert rüzgârlar geldiğinde. Toprak sarmalar her yanını sarsılmasına izin vermezcesine. Gövde, daima hazırlıklı bir hâl içinde rüzgârları beklercesine. Aidiyet mücadeleye hazır beklerken önden gelen haberci esinti ile dallar dansı keşfetmiştir bile. Kırılmayı göze alırcasına kendini rüzgârın uğultusuna bırakan dallar, korkutur kökleri... Aidiyet midir sarsılan dallar yerine? Rüzgâr ile dalların kusursuz uyumu, neden huzursuzluğu getirir sağlam köklere? Yoksa gövdenin gücü yetemez mi olmuştur artık? Ne bu cesaretin kaynağı dallardaki, kırılmayı göze alacak kuvvetteki isteği?

Aidiyet, kargaşa altından daima dik başını kaldırmaya çalışırken dakikalar ağırlaşır; saniyeler soluklaşmaya başlar şimdi... Bir yaprak, veda eder yeşerdiği dalına ve rüzgâra kapılır usulca; usulcanın altında yatan büyük coşkuyla... Ne gövde ne kökler... Yaprak, tek başına. Aidiyet, her yılın çizgisini çekerken gövdesine; yaprak artık dâhildir rüzgârın varoluşuna. Savruluktur görünen dışarıdan, tam da özgürlüktür aslında. Alıp götürüş, katılış, kapılış; en çok da eşlik ediş dansına.

Aidiyetin kökleri toprağa gömülüdür, evet. Özgürlük ise savrulan yaprağa özgüdür... Toprak, köklerin sahibi baştan sona; yaprak ise şimdi göklerin... Aidiyetle başlayan yolculuk, aidiyetle biter heyhat, arada sonsuz ayrılıklar... Hiçliğe ait olan Tanrı'sına yaklaşır, dokunur hayata; ölüm gelir sonra, alır onu kollarına, ait kılarak kendine ve tohumunu dibine döken, toprağa karıştıran meyve gibi oradan yeşerir yeni filizler, yeni gövdelere dönüşür, yeni dallara, yeni çiçeklere o da. Bir döngüdür aidiyet, muhatabı değişse de kendi değişmeyen...